

20.418

969

Prophetas - G. ...
Corrupta ...

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF THE
CITY OF BOSTON
100 STATE STREET
BOSTON MASS
R. A. F. MARIANO LANS
PROFESSOR OF
ARTS AND SCIENCES
MUSEUM OF THE
CITY OF BOSTON

R. 20.418

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

5700 S. UNIVERSITY AVENUE

CHICAGO, ILL.

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

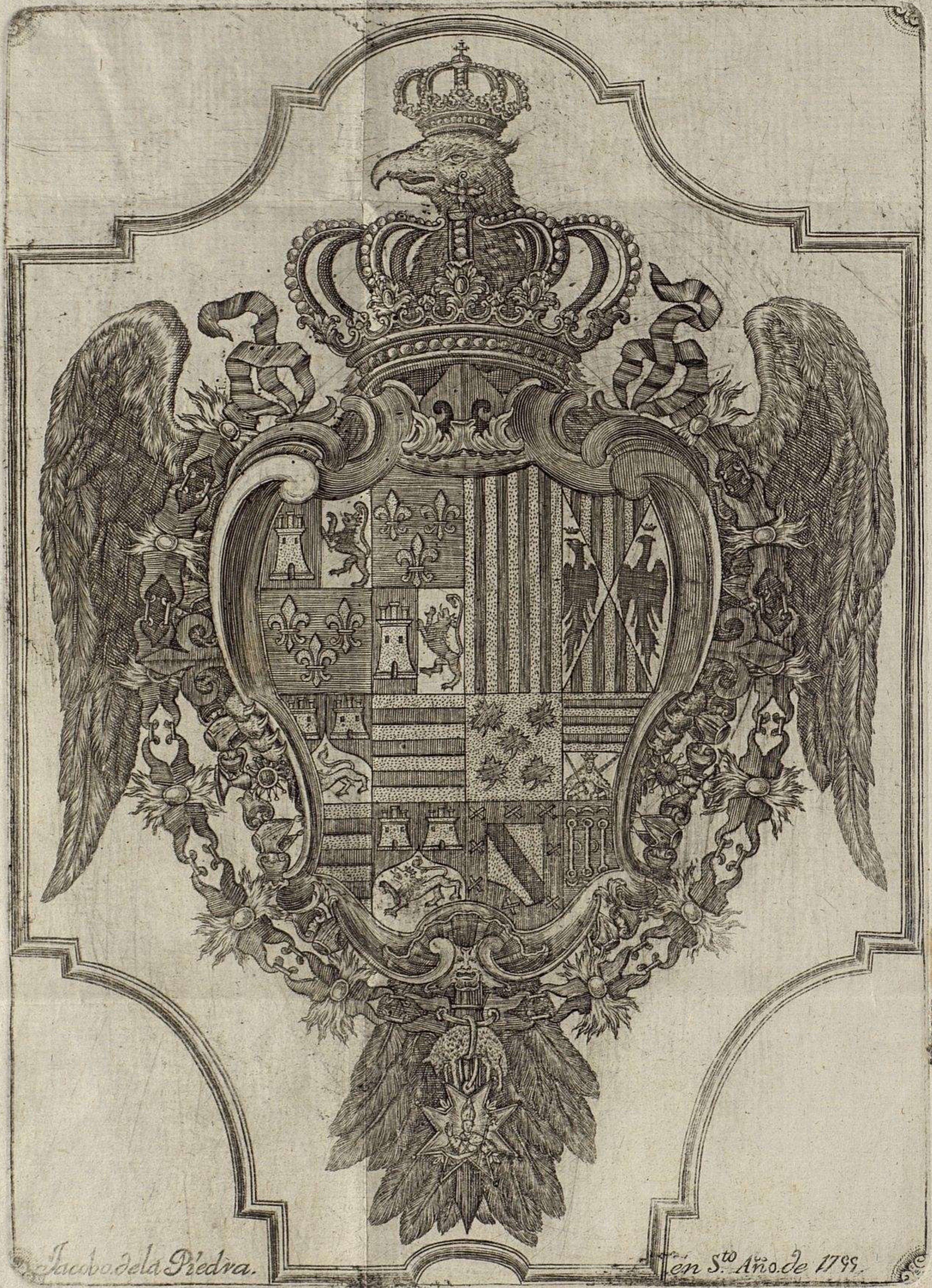
PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

CHICAGO

Jacobo de la Piedra.

en S^{to} Año de 1799.

CLARISSIMO

EXCELLENTISSIMOQUE

VIRO

D. D. PETRO

DE ALCANTARA,

FERNANDEZ DE CORDUBA, MONCADA, ET
à Cerda, Suarez de Figueroa, Folch, de Cardo-
na & Aragon, Henriquez, Afan de Rivera, San-
doval, & Roxas, Manrique, Padilla, & Acuña,
Portocarrero, & Cardenas, Meneses, Noroña,
Castro, cet. cet. cet.

DUCI MEDINACELINENSI, COMPLUTENSI,
Segobricce, à Cardona, & Feria, Deique Gratia
à Camiña: Maschioni à Pliego, Cogolludo, Ay-
tona, Comares, Denia, Villalba, & Alcalà. Co-
miti à Santa Gadea, Buendia, Ampurias, & Oso-
na; Vice-Comiti ab Illa, Cabrera, Bas, & Villa-
mur; Baroni de Llacuna, Entensa, Pinos, & Ma-
taplana; Domino Regiae Domus à Castro & Qua-
tuor

tuor Artium, & Civitatis de Montilla, Castellae
Maiori Praefecto, ac Beticae, Praecipuo, Praetori,
& Apparitori Hispalensi; Aragoniae Regni Maximo
Senescalo: Praefecto Reg. artium Valisoletan. &
Regiae Domus Rurir, ac Solis Matritensis: Unico
Perpetuo Patrono Ecclesiarum Coleg. Cardonae.
Medina Coeli, & Zafrae, ac Cathedrarum Univer-
sitatum Salmaticensis Complu. & Valitoletanae His-
paniae Magnati primi Ordinis; Equite Veleris Au-
rei: Magnae Crucis Reg. ac singularis Hispan.
Ordinis Caroli III. Stemmata decorato; Regi Ca-
tholico Acubiculo, Regioque Praeposito. cet.

Optimo ac Munificentissimo Patrono

Fr. ROCHUS AMOROS

P. O. P.

HAEC est Tua felicitas Ex D. ut qui gloria-
man esse Tuos, multis aliis novisque titulis Tuos
esse

esse cupiamus. Id circo ad Theses has in Provinciae
Comitiis publice concertationi tradendas nil de ad-
sciscendo Maecenate cunctatum. Neminem quippe la-
tere arbitror, quot quantisque nominibus, per mu-
nificentissima Maiorum tuorum vestigia incedens ple-
no gradu Trinitariorum Familiam obstrictissimam ha-
beas, ac devinctam, quantumque gaudeat haec in-
dies cumulatus Gratitudinem in Te suam, quo valet
publico monumento testari. Accedit etiam ad Auspi-
cia tua solicitanda nobilissimum futurae huius actio-
nis argumentum nempe, Litterarum, quibus foven-
dis, ornandisque Exmii. Duces Maiores tui perpetuo
ad laudem inclaruere, ob idque domi instructissi-
mam Bibliothecam proinde juxta ac Sapientissimè
patere voluerunt ad publicae eruditionis subsidium,
& incrementum. Qua in re, ut in alendis Ecclesiae,
ac Religionis bono amplissimis Monasteriis, Exma.
Domus tua ita clare visa est, ut in ea, vel hac
una de causa inter Hispaniae Magnates adpareas
Mignus. Quas praestantissimas dotes, non tam hae-
reditario jure in Te transmissas, quam à Te dili-
gentissimè comparatas norunt omnes, redditasque
meritis, virtutibusque tuis multo Excellentiores. Ita
enim clarissimas Maiorum tuorum Imagines, Tu ju-
cun-

cundissimè Princeps, suavissimis moribus, nedum exprimis, sed ita longe lateque provebis, ut nemini profecto dubium esse debeat, Te ad optimarum artium patrocinium natum esse, & ad Divinae Beneficentiae largitatem. Quae praestantissimi animi tui ornamenta, ita sunt omnibus comperta atque testata, ut interdum mihi veniat in mentem vereri, ne propter ingenii mei tenuitatem imminuta, quam propter benevolentiae studium amplificata esse videantur. Haec insuper dudum AEquissimum Regem N. Carolum, quem Deus sospitet, impullere, ut Te ad Regiae Aulae Praefecturam, quae semper Maxima visa est, meritissime eveheret, sibi que ita strictius copularet. Ecquid ergo mihi dulcius Princeps Exme; Ecquid Provinciae meae antiquius, & honorificentius potuit evenire, quam qualemcumque hunc laborem Tibi sistere, & suavissimis munificentiae tuae significationibus ornare? Utinam non exile adeo ac perexiguum esset monumentum pro tuis in ordinem nostrum perpetuis beneficiis! Suscipe igitur qualescumque hoc sit, Mibique, & Provinciae Tibi devinctissimae, uti facis, favere pergito, & quae pro incolumitate tua ardentissima ad Deum vota persolvimus, amantissime complectere. Vale.

QQ.

QQ. PP.

Felix fortunataque Hispania, in cuius visceribus vera semper enituit Religio, clarissimos quovis saeculo genuit filios qui eam sartam rectam conservarent. Inter eos haud immerito recensendus est Damasus, qui Romani Pontificis munus exercuit. Vultum in nos contrahunt nonnulli? quid? eorum genio patienti animo indulgebimus? absit.

II. Paulum Jesu-Christi Apostolum Hispanis Dei verbum anuntiare vehementer optasse, extra omnem dubitationis aleam statutum existimo: idne executioni mandavit? plerisque fateor hic haeret aqua; verum si singula antiquitatis monumenta diligenti indagatione perpendamus; Hispaniae Regionem proprio consecrasse pede, ad ravim usque clamabimus.

A

III.

III. Errare mihi visus est Cl. Wadingus Annalium Ordinis Minorum Parens, dum Angelicum nostrum Praeceptorem plura in Theologica summa contenta ab Alexandro Halensi mutuatum fuisse contendit. Nec minore capitur errore D. Thomam Halensis Discipulum effingens.

IV. Calix, qui in Metropolitana Ecclesia Valentina summo honore, summaque veneratione colitur, & conservatur, idem ipse est, quo Jesus-Christus Dominus, ut corpus, & sanguinem suum consecraret, in suprema coena fuit usus.

V. In dubium vertitur, an Proditor ille Judas, qui per summum nefas Dominum tradidit, cum caeteris Apostolis Corpus, & Sanguinem Jesu manducaverit, biberitque: nos panem hunc Coelestem nullatenus cum reliquis sumpsisse, probabilius arbitramur.

VI. O turpem temporum illorum notam! Illorum inquam quibus homines densissimis impietatis tenebris immersi, venerandum Principum Majestatem viperino dente tentarunt dilacerare! Ergo eo feritatis usque progressus est barbarorum furor ut scelestissimos Reges, atque Tyrannos autumaverint fas esse trucidare. Haec ego haud negaverim nefarie dicta, atque excogitata fuisse; hinc enim doli, fraudes impiaeque Rerumpublicarum oriuntur proditiones. Principes igitur vel flagitiosos tenemur supplices honorare, summa prosequi veneratione, eisque pollicitam servare fidem; id inde enim publica fuit felicitas

3

licitas minimeque seditioes , ac perduelliones fove-
re licet , insidias eorum vitae moliri , atque lucis
hujus (proh scelus ;) usuram eripere. Haec constans
est , atque inviolabilis Hispaniae Ecclesiae doctrina,
à qua nec minimum recessit Angelicus Praeceptor,
cui contrarium affingere , ineptum prorsus , & in-
sulum est.

VII. Ad obtinendam in Sacramento Poenitentiae
justificationis gratiam necessarius est saltem initialis
amor , qui amor charitatis est , non spei dumtaxat,
quo Deus ut nobis bonus diligitur.

VIII. Inferiores Praelati Regulares nequeunt sibi
eligere in Confessarium Sacerdotem à suo Provin-
ciali , seu Diffinitorio non adprobatum.

IX. Superiores Regulares tenentur Missam
pro Religiosis sibi subditis in diebus festis applicare.

X. Absolutio illi moribundo non est denegan-
da , qui repentè morbo oppresus , & sensibus des-
titutus nullum poenitentiae exhibet signum , si ta-
men constet , eum piè , & Christiane vixisse.

SCOLAE POSITIONES.

EXISTENTIA DEI,

NATURA, ET ATTRIBUTA.

I.

II.

III.

nobis aperit motorem primum, stabilem, sine quo concipi nequeunt motus illi, quos in natura, quae per se iners est, videmus, publicum semper fuit, sensibile, splendidissimum, aptissimumque ad vincendum pervicaces, hebetioresque.

IV. Argumentum aliud, quod nos velut manu
du-

ducit, cogitque, ut fateamur, esse causam primam rerum omnium creatricem, firmissimum quoque est, invictissimumque.

V. Illud etiam, quod ex consideratione entium contingentium, & mutabilium nos erigit ad cognitionem entis necessario existentis immutabilis, & aeterni, ineluctabile prorsus est.

VI. Caetera, quae ens infinite perfectum, & provisorem, ac gubernatorem summum suadent, talia profecto sunt, quae tantum stipitem non moveant. Tandemque sufficit coeli, telluris, rerumque, quae Coelis, terraque continentur, vel per transennam contemplatio demonstrandae sapientiae, ac Omnipotentiae creatrici.

VII. Quid vero de Cartesii demonstrationibus? Elumbes ille sunt, fluxae planeque vitreae.

VIII. Ne Idiota quidem unus, vel agrestis deprehendi supremi numinis inscius sine piaculo potest. Vides hinc peccatum Phylosophicum procul asportatum.

IX. Dei naturam *Physice* spectatam omnium perfectionum, & ornamentorum complexum adserimus. at *Metaphysice* per esse à se satis aptè exprimitur.

X. Distinctionem formalem ex natura rei, quae Scoti esse dicitur, ab essentia, & attributis Dei longe volumus abesse.

DEUS QUALITER VIDENDUS.

I. **C**orporeis oculis Deum aspici non posse, ut
universa fatetur Theologorum caterva? Quid
si

si supernum illis robur adveniat? Neque omnino ita.
 II. Quid hac in re sentit M. P. Augustinus? fidenter pronuntiamus, praestantissimum Ecclesiae Doctorem, & firmissime Deum carnis oculo invisibilem tradidisse, & circa hanc veritatem numquam poenitus dubitasse.

III. Homini puro mortalem degenti vitam, nequit ex communi lege clara Dei visio concedi.

IV. Si vero sensibus carnis non utatur, potest divina ope creatoris naturam intueri.

V. Hac peculiari praerogativa donatum fuisse Mosem, probabile reputamus; eiusdemque privilegii participem facimus Paulum.

VI. Gaudebunt in Coelo Beati conceptu naturae, attributorum, & personarum.

VII. Beatorum mens, etiam Dei operante dextera ad plenam creatricis naturae comprehensionem evehi nequit.

Dei scientia. VIII. Est in Deo scientia, quidem perfectissima pro cognitione cuiuscumque rei certa, & evidenti.

IX. Est vero Divina scientia, intellectus ipsi Divinus: re autem est ipsa Dei substantia connotans intelligibilia objecta, ex quorum diversitate nomina sortitur, *practicae, speculativae, liberae, necessariae, visionis* &c. de quibus cum volueris.

Dei libertas. X. Deum esse liberum, & omnis libertatis fontem fides docet, & ratio ipsa persuadet.

Predestinans Pro- XI. Actus Divinae voluntatis liber, est actus ipse necessarius, ut respicit, seu connotat res creatas.

videntia. XII. Providentia Dei ita universalis est, ut nulla

res

res, quantumvis minima eam effugiat.

XIII. Praedestinatio ad gloriam recte ab Augustino dicitur: *Praescientia, & praeparatio beneficiorum, quibus certissime liberantur quicumque liberantur.*

XIV. Necessaria adeo est praedestinatio, ut nullus salutem adipiscatur, quin in praedestinatorum sit numero.

XV. Praedestinatio ad gloriam electionem illam antecedit, quae est ad gratiam; haec illam subsequitur.

XVI. Praedestinationem ad gloriam esse in statu naturae lapsae gratuitam omnino, litterae sacrae demonstrant, apertissime Ecclesiae docent lumina Augustinus, & Thomas, atque rationi ipsi reperitur consentaneum.

XVII. Praedestinationis effectus primarii sunt Vocatio, Justificatio, & Glorificatio.

XVIII. Permissio ipsa peccati in praedestinationis effectum ab eo dirigitur qui mel de petra producit, oleumque de saxo durissimo.

XIX. Deus nullum positive reprobatur, ac poenis addicit aeternis ante praevisionem peccati.

XX. Originalis noxa non est motivum reprobationis eorum, qui veterem hominem in baptismo exuerunt.

XXI. Dum de praedestinatione agitur, minor eorum Patrum habenda est ratio, qui floruerunt ante exortam haeresim Pelagianam, quam eorum, qui ipsa grassante, vel iam sopita vixere. Plus in hac re quam P. P. graecis deferendum Latinis. At Latino-

tinorum omnium; quorum in hac controversia maior est auctoritas, Princeps est, consensu Theologorum, Augustinus.

*Deus
Trinus.*

XXII. Nullus acie naturalis ingenii valet Trinitatis Misterium percipere, neque Fide inbutus illud positiva argumentatione evincere, nec possibilitatem eius reddere manifestam.

XXIII. Stabilita Fide, valet hoc misterium variis suaderi congruentiis, & ab errantium argumentis vindicari.

XXIV. Cur sola Filii, non Spiritus processio, sit generatio, nodus est Theologorum torquens ingenia. Quamquam autem sententia nulla sit, quae rem plane demonstret ea tamen mihi rem acu videtur attingere, quae causam repetit, ex quo verbum per intellectum, spiritus vero S. per voluntatem procedat.

XXV. Prima Trinitatis persona est Pater naturaliter ingenitus, innascibilis, Principium fontale totius Divinitatis.

XXVI. Secunda est Filius, qui & verbum, & vera Patris imago nuncupatur.

XXVII. Tertia persona est Spiritus Sanctus, qui á Patre, & Filio, tamquam ab unico principio procedit.

XXVIII. Licuit omnino Latinis hanc particulam *Filioque* simbolo Constantinopolitano saltem explanationis gratia subiicere.

*Angelorū
natura.* XXIX. Angelorum existentiam, si ratione naturali demonstrare velis frustra fueris.

& dotes. XXX. Angelos multimodis adpellabo mortales.

ten-

9

Quod si immortalitatis nomine permanentia Subsistentiae intelligatur, quae nullam habeat potentiam intrinsecam ad non esse inclinantem, Angeli dicendi sunt natura sua immortales.

XXXI. Tamquam probabilior eorum tenenda est sententia, qui Angelos existimant una cum rebus corporeis à Deo fuisse creatos.

XXXII. Angeli extensione nulla corporea suapte natura praediti sunt.

XXXIII. Sunt Angeli non ubique, sed in determinato loco: Cave vero fingas, corporum eos more existere per extensionem.

XXXIV. Peccaverunt Angeli apostatae, non omissionis, sed commissionis peccato, quodquidem superbiam fuisse dicimus.

XXXV. Nulla res est, propter argumenti dignitatem, amplitudinem, atque utilitatem praestantior; nulla proinde, in quam intendere magis debeamus jugem meditationem, mentisque conatus, quam in Redemptionis nostrae oeconomiam, & Divinae Incarnationis altissimum sacratissimumque Mysterium.

XXXVI. Huius possibilitate gaudemus Catholici; ethnici nihil contra evincunt.

XXXVII. Incarnationis possibilitatem si ratione demonstrare velis, cum ratione profectò insanies. Sola Revelatione cognoscitur, quae quibusnam fuerit concessa, abunde ex me nosces.

XXXVIII. Incarnatio Verbi Angelis, Hominibus, Verbo, toti universo convenientissima fuit. Numquid, & Deo? id utique adsero.

B

XXXIX.

XXXIX. Homo purus condignè pro lethali peccato satisfacere nequibat. Ad id ergo necessaria Incarnatio.

XL. Siscitanti ad quae peccata delenda venerit Christus, actualia reponam, & originis; ad hoc tamen praecipuè.

XLI. Illuxisse iam pridem humano generi diem optatissimum adventus Messiae tot Profetarum oraculis praenuntiati, invicte adeo demonstrant Jacobum vaticinium, Danielis Hebdomadae, Deuteronomium, Michaeas, Aggaeus, caetera quamplurima, ut propriam pervicaciam, crasissimum somnium, & singularem dementiam probent aeterna caligine laborantes Judaei.

XLII. Verum autem Messiam Jesum Nazarenum fuisse, evincunt Prophetarum oracula repetita.

XLIII. Impositum fuit Christo D. strictum moriendi praeceptum, nedum mortem ipsam attingens, sed et eius circumstantias.

XLIV. Hoc stante praecepto, summa stante Christi impeccantia liberrime tamen mortem subiit.

XLV. Satisfactio Christi nedum aequivalens fuit verum, & superabundans.

XLVI. Nihil in Christi satisfactione repertum quod ad severas justitiae leges non sit exactum.

XLVII. Christus Filius Dei est naturalis; at adoptivus, etiam quatenus homo, nec est, nec dici potest.

XLVIII. Christus Jesus ut homo, nec est, nec dici potest propriè Servus Dei.

NOVAE LEGIS

SACRAMENTA.

I. **A**ntiquae Legis Sacramentis valere iussis, instituta sunt alia, inquit Augustinus, *virtute maiora, utilitate meliora, actu faciliora, numero pauciora*. At de numero dicturis bellum intentant Novatorum phalanges, qui modo unicum admittunt, duo modo, nunc tria, aliquando quatuor, nonnumquam sex. Cui Fidem? unice Catholicis, septem, nec plura, nec pauciora fatentibus, illa scilicet, quorum cum lacte suximus nomina.

II. Lotio pedum quibusdam in Ecclesiis fuit in usu, dum conferretur Baptismus; ergo erit Sacramentum, aut ad Sacramentum Baptismi essentialiter pertinebit? Nupae.

III. Omnia Sacramenta à Christo fuisse instituta, ex Tridentino constat.

IV. Non est tamen tamquam dogma Fidei à Tridentina Synodo definitum, Sacramenta omnia esse à Christo immediate instituta.

V. Sacramenta non ita sunt inter se paria, non ita aequalis eorum dignitas, ut nulla ratione sit aliud alio dignius.

VI. Sacramenta rebus *tamquam materia*, et verbis *tamquam forma* perficiuntur.

VII. Ea verba quae formam Sacramentorum efficiunt, non sunt promissionis, aut concionis, sed consecrationis tantummodo; fraemant licet Lutherus,

rus, & Calvinus.

VIII. In eo felicitatis statu, dum brevi originalem justitiam in Paradiso voluptatis Adam servavit, non extiterunt Sacramenta, nec extitissent umquam, diu etsi perseverasset.

IX. Solus viator homo ordinarius est Sacramentorum Minister: an extraordinaria potestate, possint Sancti Angeli, & in Coelo regnantes Beati Sacramenta conficere; narrabo.

X. Valet Sacramentum, ab improbo, immo, & ab infidele Ministro collatum, modo nihil eorum desit, quae ad illius constitutionem sunt necessaria; id est, aut materia, aut forma, aut intentio id faciendi quod facit Ecclesia.

XI. Actualis intentio omnium optima, necessaria non est ad Sacramenti valorem; sufficit virtualis: habitualis, & interpretativa non item. At de conditionata, certis, servatisque regulis proferendum est iudicium.

XII. Sacramenta pro solis hominibus viatoribus sunt instituta: illi ergo tantum ordinarium sunt eorum subiectum.

XIII. Sacramenta novae legis ex merito passionis Christi justificandi vim habent, eademque ex opere operato producant gratiam, qua innovamur, perficimur, aeternaeque haereditatis pignus datur nobis, & arrha.

XIV. In explodendo *charactere* Wicleffus primum, deinde Lutherus, Calvinus, & Novatorum reliqui intenderunt nervos omnes; sed incassum; veritas quippe Catholica adserit Characterem dari, ab hisque

que imprimi Sacramentis, quae iterari non possunt
Baptismate, scilicet, Confirmatione, & Ordine.

XV. Exsoluta de Sacramentis in universum trac- *Sacrum*
tatione, occurrit primo in limine Baptismatis Sacra- *Baptis-*
mentum, quod caeterorum omnium januam Ecclesia *ma.*
passim appellat; definiturque ex Divo Thoma: *ablu-*
tio corporis exterior sub praescripta forma verborum
ad internam animae mundationem.

XVI. Sacramentum hoc institutum á Christo ante
suam passionem judico.

XVII. Praestat Baptismus Christi Baptismo Joan-
nis, quod ille maiorem habeat efficaciam, valeatque
ad abluionem culpae; quum iste vi sua conferret
legalem tantum, corporeamque munditiam; remis-
sionem vero peccatorum non nisi ratione poeniten-
tiae, fideique suscipientium. Ergo non eadem ut-
riusque efficacia, non eadem virtus? Ita sane.

XVIII. Praetermissis Manicheorum, & Marcio-
nitarum deliriis, quibus Baptisma non aqua sed
igne conferre libuit, nos è regione positi cum Ec-
clesia Catholica pronunciamus, aquam veram ac
naturalem, necessariam, solamque Baptismatis ma-
teriam esse remotam, proximam vero corporis ab-
lutionem.

XIX. Adhibita à Latinis Baptismi forma: *Ego*
te baptizo in nomine cet. legitima est, nec ab ullo
valet in reprehensionem adduci.

XX. Non valet Baptismus absque expressa Sanctae
Trinitatis collatus invocatione, quamquam in Sacra-
tissimo Christi nomine ille conferatur: haec cum
scirent Apostoli, praefatam invocationem numquam
prae-

XXVI. Confirmationem, quam non uno nomine veteres adpellitarunt, hac aut aequivalenti definitione Theologi plerique circumscribunt: *Sacramentum novae legis, quo baptizatis Spiritus S. robur, & fortitudo confertur, ut Christianam fidem firmiter, teneant, animoque invicto confiteantur.*

XXVII. Sacramentum istud à Christo Domino fuisse institutum Catholicorum nemini licet in dubium revocare. Si institutionis tempus quaeras, ignorantiam meam fateri non gravabor. At cum coniecturae sit locus, id arbitror contigisse eo temporis intervallo, quo Christus à mortuis rediivivus per dies quadraginta cum Apostolis permansit loquens de regno Dei.

XXVIII. Est Sacramenti huius essentialis materia manus impositio, est & Chrismatis unctio, ergo in utroque ea constituitur.

XXIX. Conveniens huius Sacramenti forma haec est apud Latinos: *Signo te signo Crucis, & Confirmo te Chirmate Salutis in nomine Patris, et Filii, et Spiritus S.* Apud Graecos vero haec *Signaculum doni Spiritus S. & ca.*

XXX. Ordinarium Confirmationis Ministrum esse solum Episcopum, non Sacerdotem quemlibet, fidei est tenendum Dogma contra Haereticorum gregem, callidumque Dallaeum.

XXXI. Potest ab Apostolica Sede confirmandi facultas etiam Presbyteris concedi, Episcopali Characterem non insignitis.

XXXII. Ut valide possit simplex Presbyter confirmare, necessaria est in Ecclesia Occidentali S. Pontificis delegatio; in Orientali autem per antiqua, et universim recepta consuetudo, quam idem Romanus Pontifex aut approbet
aut

aut permittat.

XXXIII. Homines cuncti, Sacro baptisate initiati cum sint, idonei sunt ad Confirmationis recipiendum characterem, infantiam licet nondum exuerint, sintque parvuli.

XXXIV. Aegroti quoque, amentes, sentici, seu energumi, quibusdam tamen servatis, Sacro Chrismate sunt inungendi.

XXXV. Est prior huius Sacramenti effectus Gratia sanctificans, quae in baptizato perfectionem, robur, ac firmitatem ingenerat.

XXXVI. Est et alius Confirmationis effectus, Character, scilicet, animae indelebiter impressus, quo fit ut iterari illa non possit.

XXXVII. De Uctione in fronte, patiniis, alapa, fasciolis; interroga, et tibi integra reddetur ratio.

XXXVIII. Nihil Eucharistia a nobis potest excogitari sublimius, nihil difficilius investigari, nihil utilius, aut mentis contemplatione, aut eloquio sermonis attingi. Nec vero id conanti praestigiae haereticorum hominum sunt nimium pertimescendae; siquidem adversus eos, qui nos tribulant, & lacescunt, haec mensa parata est; et ex illa dummodo non accedamus indigni, surgimus hostibus formidabiliores. Est ergo Eucharistia Sacramentum, in quo sub panis, vini que speciebus Christi Corpus, et Sanguis continentur, ad Spiritualem animarum nostrarum refectionem.

XXXIX. Quamquam validè, et in azymo, et fermentato pane Eucharistia conficiatur, viguit tamen in Romana Ecclesia ab Apostolorum aetate

ad

ad hanc usque Azymi usus.

XL. Azymi hi panes in Eucharistiam consecrandi debent esse exiles, et figura rotundi, ex antiqua Ecclesiae disciplina; valida tamen cuiusvis sint quantitatis, dummodo praesentis, atque sensibilis, sunt consecrationis materia.

XLI. Falluntur, qui censent Graecis apud Latinos commorantibus, aut peregrinantibus, fas esse consecrare Azymum, et est contra Latinis apud Graecos Fermentatum.

XLII. Vino consecrando modicum naturalis aquae perantiqua traditione, et Ecclesiae praecepto debet infundi.

XLIII. Commixtio haec non est de necessitate Sacramenti, sed Praecepti tantum, non tamen Divini, sed Ecclesiastici.

XLIV. Transit permixta vino aqua in Sanguinem Christi; mediate, an immediate? res est prorsus incerta.

XLV. Fidelium coetus rectissime tenet, nullam in Eucharistia panis, et vini manere Substantiam; sed totam peracta consecratione in corporis, et sanguinis Christi Substantiam converti.

XLVI. Stat ergo Eucharistiae Sacramentum in re permanenti, non in usu tantum et sumptione.

XLVII. Atque hinc consequitur apertissime Domino Jesu in Eucharistia existentem, Patriae cultum esse exhibendum.

XLVIII. Solus panis triticeus idonea est Sacramenti huius materia, cuius loco perperam aliam substitues. Taceo hic insanas quorundam Haere-

C

ti.

ticorum spurcitas , ne spurcissimus ipse videar.

XLIX. At si de Calice loquamur , est eius materia vinum de vite , nec potest sive aqua , sive liquor alius , etiam si in communi usu deserviat ad potum , vini loco subrogari.

L. Sacerdotum est tantum Sacramentum hoc conficere , & dispensare etiam , quamquam non melatet aliquando dispensasse Diaconos , praesertim sub vini specie , Antistitum tamen jussu ac delegatione.

LI. Quando Sacerdotes sacram recipiunt Eucharistiam , Stulam á collo pendentem gestare debent.

LII. Non licet in nocte Natalis Domini , nec feria 6. in Parasceve , nec Sabbato sancto , saltem extra Missae sacrificium Eucharistiam ministrare.

LIII. Neque licet plures particulas uni communicanti eodem tempore tradere , vel maiorem hostiam , vel particulam ipsius hostiae á Sacerdote sumendae , nisi urgente necessitate.

LIV. In privatis domesticis Oratoriis , sine Parochi , saltem licentia , Eucharistiam administrare non conceditur.

LV. Licet Diacono , deficientibus Praesbiteris , vel Parocho injuste denegante , Viaticum morituro ministrare ; at non aequè licitum apparet , ratione magnae solemnitatis , & concursus Populi , deficientibus Praesbiteris , Diaconos subrogare.

LVI. Sacramentalis communio deneganda est non baptizatis , pueris itidem , & iis qui rationis compotes numquam fuere , quibusdam pariter , sed non omnibus energumenis ; exhibenda
vero

veto est extremo, & publico afficiendis Supplicio.

LVH. Semifatuis, menteque imbecillibus, sicut, & surdis ac mutis, non est absolute deneganda Eucharistia.

LVIII. Omnibus in morte poenitentibus, licet graviorum scelerum reis, si Eucharistiam petant, mos est Ecclesiae eam non denegare; nequaquam autem ori ingerenda est mortuorum.

LIX. Gravissimi polluuntur sacrilegio, qui cum conscientia lethalis peccati, etiam dubia, ad Sacram sumendam Eucharistiam accedere praesumunt.

LX. A Sacra mensa repellendi sunt publici peccatores, nisi de eorum poenitentia, & emendatione constet, & publico scandalo satisfecerint.

LXI. At si Peccator occultus sit, & publicé petat, non est illi deneganda Communio.

LXII. Non licet peccatori occulto, etiam publicé petenti Hostiam non consecratam exhibere, vel simulare datam, licet subtractam.

LXIII. Qui uno loco publicus est Peccator, etiam sola notorietate facti, si alibi, ubi occultus est, Communionem publice petat, á Ministro indignitatem eius sciente, jure repelli potest.

LXIV. Frequentem Ego communionem probo, si Patrum, & prudentum Virorum serventur documenta.

LXV. Quotidiana Communio, licet optabilis laicis, non est tamen concedenda, nisi cum magna circumspectione, & ubi evidens appareat fructus ex Sacramento; difficilius adhuc integrae etiam Religiosorum communitati concedenda, & certe
num.

numquam praecipienda:

LXVI. Qui paucis diebus ante periculum mortis Eucharistiam sumpsit, urgente periculo Viaticum sumere debet.

LXVII. Non est illicitum infirmo in extremo periculo per plures dies constituto, Viaticum quotidie, etiam non ieiuno, ministrare, praesertim, si ex devotione, & ardenti amore hoc petat, & desideret, & possit fieri administratio cum debita reverentia, & sine populi incommodo.

LXVIII. Ad sacram communionem accedendi, debent esse corpore, animoque dispositi; atque inter corporis dispositiones haec recensentur, ieiunium, carnis mundities, cultusque honestatem praesefrens; ad animum spectat status Gratiae, Fidei, Charitatis, aliarumque virtutum exercitatio.

LXIX. Primus, & principalis offerens in Sacrificio Missae est Christus Dominus.

LXX. Ecclesia quoque generali, quadam ratione Missae Sacrificium offert per Sacerdotes, qui sunt nobiliora membra huius mystici corporis.

LXXI. Sacrificandi valida potestate non privantur Sacerdotes licet mali & ab Ecclesia praeciti.

LXXII. Ad digne & utiliter offerendum Missae Sacrificium requiritur in Ministro immunitas ab omni excommunicatione, & ecclesiastica censura, immo status Gratiae, & immunitas ab omni peccato.

LXXIII. Sacerdos coinquinatus lethali peccato offerre potest cum sola contritione, si desit copia Confessarii, & urgeat necessitas celebrandi.

LXXIV. Qui ex necessitate & deficientia Con-
fes-

fessarii celebravit, tenetur quamprimum confiteri.

LXXV. Ad digne celebrandum requiritur naturale jeiunium; at urgente necessitate, potest Sacerdos non ieiunus complere Sacrificium; non autem licet hoc facere ut infirmus Viaticum sumat, ut voluit cl. Franzoja.

LXXVI. Tenentur Sacerdotes aliquando ex suo munere Sacrificium offerre.

LXXVII. Vera fatetur Lutherus, cum Demone instigatore librum de *abroganda Missa privata* se eddidisse testatur. At ne ullo quidem argumento Teologico demonstrare poterit, Missas privatas illicitas esse.

LXXVIII. Non est illicitum, nec vetitum Missam etiam coram uno tantum celebrare; at sine Ministro, minime licet.

LXXIX. Omnes qui, quodam modo curam habent Animarum, singulis diebus festis de praecepto Missas pro populo, & grege sibi commisso celebrare tenentur.

LXXX. In Oratoriis tam publicis, quam domesticis licet Missam celebrare, aliquibus diebus exceptis.

LXXXI. Quinam Satisfaciant praecepto Sacrum audiendi in privatis oratoriis, dicam.

LXXXII. Non licet in Oratoriis privatis Missam celebrare in diebus exceptis, + tota familia privilegiati Missa carere deberet. *+ quamvis*

LXXXIII. In presenti Ecclesiae disciplina singulis diebus non nisi unam celebrare Missam concessum est. Ab hac autem regula generali aliqui excipiuntur.

piuntur dies, & casus in quibus idem Sacerdos bis celebrare potest.

LXXXIV. Sacrum celebrantes sacris uti debent indumentis, necnon instrumentis ad id paratis. Tempus quoque opportunum est attendendum, circa quod tempus revocata sunt per Tridentinum quamplurima Regularium privilegia.

LXXXV. In nocte Nativitatis Domini non nisi unica celebrari potest Missa, duae reliquae ad statutum tempus differendae.

Poenitentiae Sacramentum. LXXXVI. Contigit saepe saepius, ut ab hostibus nostris graviter vulnerati, corruamus, & quam per labacrum Regenerationis adepti fueramus, vitam spiritualem amittamus. Sed nec sic quidem oblitus est misericordiae suae Pater ille misericordiarum, & Deus totius consolationis; is enim allevat omnes, qui corruunt, & erigit omnes elisos. Lapsis itaque post Baptismum poenitentia providit.

LXXXVII. Haec autem quae in Ecclesia agitur poenitentia, verum & proprium est novae Legis Sacramentum. Haereticorum argumenta à Catholico Dogmate nos minimè deterrebunt.

LXXXVIII. Haec nobis arridet Sacramenti Poenitentiae notio: *Novae Legis Sacramentum à Christo Domino institutum, quo fidelibus post Baptismum lapsis verè poenitentibus, & confessis, vi clavium & potestatis Ecclesiae absolutio sacerdotalis impenditur.*

LXXXIX. Peccata post Baptismum commissa, ut detestanda, & destruenda sunt remota Sacramenti Poenitentiae materia: poenitentis actus con-
tri-

tritio, confessio, & satisfactio sunt materia proxima, seu materiales eius partes, ex quibus intrinsecus componitur.

XC. Nullum reperire licet peccatum adeo grave, quod per poenitentiam expiari, & ab Ecclesia remitti non possit. En assertione ista convelimus, atque explodimus illorum haereticorum haeresim, qui omnia peccata paribus aestimando mensuris, eorum remittendi potestatem in Ecclesia negarunt; tum illorum, qui id de gravioribus tantum adfirmarunt.

XCI. Legitima, atque conveniens Sacramenti Poenitentiae forma haec est, qua occidentalis Ecclesia utitur: *Ego absolvo te à peccatis tuis in nomine Patris, &c.*

XCII. Ne omnia verba, quae, in laudata forma reperiuntur, ad eius pertinent essentiam, sed priora dumtaxat, haec, nempe: *absolvo te.*

XCIII. Contritio quae inter Sacramenti partes primum occupat locum, rectè à Patribus Tridentini Concilii definitur: *Animi dolor, & detestatio de peccato commisso cum proposito non peccandi de caetero.*

XCIV. Ad eam requiritur odium, detestatioque peccati, ac melioris vitae propositum; nec non, ut interna sit, vera, supernaturalis, atque ad patrata omnia scelera sese extendens.

XCV. Non est vera contritio, qua quis dolet de peccato ob temporalia mala, ut à Deo inflictæ.

XCVI. Illius ergo probarem consilium, qui peccatori consulet statim post peccatum conteri, ac praeceptum contritionis obligans per se statim, ac
pec-

peccatum commissum est, inveniens nullum: dicam vero, sub gravi teneri quemlibet ad nimium tempus, illius non differre adimpletionem.

XCVII. Concilium Tridentinum non definit Sess. 14. Attritionem servilem, ab amore initiali se junctam ad gratiam in Sacramento Poenitentiae recipiendam sufficienter disponere.

XCVIII. Sententia, quae necessitatem alicuius amoris exigit in Sacramento Poenitentiae, maximè conformis est doctrinae Concilii Tridentini.

XCIX. Altera Poenitentiae pars sacramentalis est Confessio, cuius en rectam definitionem: *accusatio legitima peccatorum facta Sacerdoti ad veniam virtute clavium obtinendam.*

C. Jure utroque & Divino, & Ecclesiastico tenentur ad confessionem quicumque post Baptismum lethali macula conscientiam foedarunt; infideles autem, atque ex fidelibus ii, qui veniali tantum culpa sunt adstricti, nullo ad confessionem tenentur jure.

CI. Atque circumstantias illas, quae peccatorum mutant species, confiteri necessarium est; illas autem, quae plurimum adaugent, specie non variata, aequum judico.

CII. Peccata dubia, quae talia apparent, prudenti, ac rationabili causa, apperienda esse in confessione firmissimè teneo, tueorque.

CIII. Peccata quoque etiam per inculpabilem oblivionem ominissa, sunt Ministro pandenda.

CIV. Consuetudo peccandi aperienda est Confessario non interroganti.

CV.

25

CV. Qui post diligentem, ac rationabilem conscientiae discussionem numerum peccatorum certe reperire, ac propterea confiteri non valet, satis est, si quem verisimiliorem arbitratur, exponit.

CVI. Ergo qui bene discussa conscientia definite numerum suorum peccatorum non reperit, satis est, si dicat, se circiter decies, plus, minusve peccasse. Sed quid si qui confessus est, se circiter decem peccata commisisse, postea comperit certo non decem, sed undecim, aut duodecim fuisse patrata crimina? Teneturne hunc determinatum numerum Confiteri? Negativè respondeo.

CVII. Qui peccata reservata commissit, nequit uni Confessario non reservata peccata confiteri, alteri vero, qui potestatem habeat absolvendi reservata pandere. Neque licet duplicem habere Confessarium, quorum uni lethalia pandantur peccata, alteri vero sola venialia.

CVIII. Capere non valeo, non sufficio, qui possit valida esse Confessio, quantum ad Sacramenti substantiam, dum sit, ut dicitur, informis.

CIX. Ad tertiam tandem partem Poenitentiae pervenimus, Satisfactionem scilicet, sic optimè definitam: *Compensatio iniuræ Deo illatae secundum Iustitiae aequalitatem.* Cave tamen strictam intelligas.

CX. Satisfactio à Sacerdote imposita, & à poenitente acceptata, partem constituit Sacramenti: unde & Confessarius tenetur eam imponere, & poenitens acceptare.

D

CXI.

CXI. Soli dumtaxat Sacerdotes legitimi sunt confessionis Ministri, quibus commissa delicta sunt aperienda; neque sufficit potestas ordinis, sed praeter eam requiritur iurisdictio.

CXII. Constituti Iudices Presbyteri, qui ligare debent, & solvere, duplici indigent virtute, ut à semita aequitatis in suis iudiciis non abscedant: *scientia* scilicet, per quam leges probè calleant, & *fortitudine*, qua omni prorsus abiecto humano respectu, quod iustum est, decernant.

CXIII. Numquam Diaconis concessa fuit potestas absolvendi à peccatis.

CXIV. Nullus simplex Sacerdos sine licentia Episcopi validè confessiones excipere potest; casibus, qui adducentur, exceptis.

CXV. Iurisdictio putativa aliquando sufficit ad validè absolvendum; non ita si est dubia, aut probabilis: in casu vero necessitatis etiam iurisditionis probabilis conceditur usus.

CXVI. Parochi nequeunt sibi eligere in Confessarium Sacerdotem ab Episcopo non adprobatum.

CXVII. Non licet Sacerdotibus ab Ordinario non adprobatis a venialibus peccatis, nec à mortalibus, alias confessis absolvere.

Extrema
Unctionis
Sacra-
mentis. CXVII. Post Poenitentiam, ad Extremae-Unctionis Sacramentum tractandum accedo; quod recto ordine post Poenitentiam locari, à Tridentino producta ratio suadet. Illud sequenti, aut consimili definitione explanatur: *Sacrum, & mysticum signum à Christo institutum, quo per unctionem olei benedicti, & orationis; sub forma praescripta, baptizatis*

tis aegrotantibus confertur gratia sanctificans, eosque confortans, ut aequo animo ferant morbi molestias, frangantque Doemonis insidias, & impetus; necnon si illis expediat liberentur ab infirmitate, corporisque languoribus.

XVIII. Videtur Marci 6. mentionem fieri Unc-tionis infirmorum Sacramentalis; id tamen probabili-tatis fines minimè excedit.

CXIX. Sacramentum hoc instituit Christus Domi-nus; ac probabilius *immediatè*, & prius quam in Coelum conscenderet.

CXX. Diversa, circa partes corporis inungendas obtinuit transactis saeculis disciplina.

CXXI. Rectissimè tamen Romana Ecclesia sep-tem fieri solitas praescribit.

CXXII. Jure merito optimo consilio omittitur in foeminis renum unctio, nec tamen in umbilico un-gendae.

CXXIII. Quod Rituale Romanum advertendum praecipit, ut Sacerdotibus manus innungantur exte-rius, id etiam iure optimo statutum est.

CXXIV. Quamvis septem unctiones in Rituali Romano praescriptae, praetermitti non debeant, ad Sacramenti tamen substantiam potest unctura una sufficere.

CXXV. Congruentior huius Sacramenti forma haec est: *Per istam sanctam unctionem &c.* quae per modum deprecationis profertur in Ecclesia Latina.

CXXVI. Diaconus neque huius Sacramenti est Minister, neque illi hoc ministerium fuit ab Ec-clesia

clesia aliquando permissum, quidquid sibi persuaserit Launoius crasissimum errorem verbosissima loquacitate venditando.

CXXVII. Gravi decumbentibus infirmitate, usque adultis, Sacramentum hoc conferendum est.

CXXVIII. Nemo est unus, qui non asserat, hoc Sacramentum necessarium non esse necessitate illa, quam Theologi adpellant medii. Num autem necessitas sit aliqua sive Divini, sive Ecclesiastici praecepti sub lite est; interim haec mihi sunt certissima: 1. Maximum scelus, & sacrilegium esse unctionis extremae contemptum. 2. Parochis sedulam curam dandam esse, ne aegrotantium aliquis non munitus hoc Sacramento decedat. 3. Infirmos illos, qui confiteri nequeunt peccata, omni iure teneri ad hoc suscipiendum Sacramentum. 4. Itemquo illos, qui crebris tentationibus iactari solent inuituros ultimam cum Doemone luctam, debere omnino sese munire huius Sacramenti virtute.

CXXIX. Num autem pestilentia grassante, Parochi teneantur cum propriae vitae periculo infirmis Extremam Unctionem administrare, sub distinctione duxi respondendum.

Sacrae
lina-
res.

CXXX. Ordinatio, perantiqua illa Ecclesiae caeremonia, qua Episcopi aut impositione manuum aut signo alio sensibili ad Sacra Mysteria obeunda aliquos deligunt, & initiant, ita á Tridentinis PP. elegantissimè definitur: *Sacramentum novae Legis à Salvatore nostro institutum, quo traditur potestas consecrandi, offerendi, administrandi Corpus, & Sanguinem eius, necnon Sacerdotio ex officio desevidi.*

CXXXI.

CXXXI. Septem ab initio ad haec usque tempora Ordines obtinuerunt in Ecclesia Latina; huncque septenarium numerum nec quorundam aliorum resensio, nec dissidium Theologorum potest firma aliqua ratione subvertere.

CXXXII. Dicam de singulorum Ordinum materia, forma, effectibus, subiecto, & ministris.

CXXXIII. Matrimonium, cui postremus est inter Ecclesiae Sacramenta locus, habet pro Ministro ipsum Parochum, aut Sacerdotem benedicientem. *Sacrum Coniugium.*

D E S T A T V

R E L I G I O S O .

I. **R**eligionem statumve Religiosum definiens quamoptime; *Stabilis in commune vivendi modus fidelium ad Christianae perfectionem Charitatis tendentium, editis tribus substantialibus Votis Paupertatis, Castitatis, & Obedientiae ab Ecclesia approbatus.*

II. Si substantiam Religionis spectes à Christo Domino; si quo ad peculiarem vivendi modum, ab institutione Ecclesiae.

III. Ecclesia potest Religionibus certas addere conditiones, ipsasque deprimere.

IV. Tria sunt genera statuum Religiosorum, contemplativam, nimirum, vitam, activam, & mixtam (profitentium).

V. Contemplativa tamen caeteris longe, lateque est

est perfectior.

VI. Pulcherima Religionum diversitas, quae admodum in Christiana emicat Ecclesia, ex earundem fine, finisque mediis repetenda est.

VII. Quamquam diversos Regularium Ordines miremur in Ecclesia, ad Monachales, Clericales, Mendicantes, Militares, ac Hospitalarios reductos contemplamur.

VIII. Ad substantiam verae Religionis necessum est eruere tria Paupertatis, Castitatis ac Obedientiae vota; ipsa firmari Voto obligationem perpetuam implicante: emitti in Religione approbata; & emittentem vivere sub certa aliqua Regula.

IX. Tanta in Religiones quondam erat Ordinarium potestas, ut ante Lateranensem Synodum sub Innocentio III. initam, Ordinarii Ordines approbabant.

X. His solum Casibus, quibus Episcopus renuntiare valet Episcopatu, solet à Summis Pontificibus indulgeri, quo Religionem ingrediatur.

XI. Etsi Tridentina Synodus certam sexdecim annorum aetatem ad profitendum praescripserit Novitiis; eam tamen juris veteris dispositioni reliquit pro ingressu Religionis.

XII. Probationis annus omnino necessarius est ut Professio Religiosa suum effectum sortiatur.

XIII. Valet nihilo tamen minus Probationis laudatum tempus aliquando breviari.

XIV. Signatum Probationis tempus non sat erit adimpleri moraliter, sed ulterius necessum est de momento ad momentum transcurri.

XV.

XV. Novitius impos non est quovis probationis tempore à Religione exire, vel nulla causa allegata.

XVI. Immo nec ad expensarum pro Probationis temporis alimonia obstringitur refussionem.

XVII. Durante Probationis tempore non coguntur Novitii directe ad observantiam Regulae.

XVIII. Fit jure optimo propterea consequens, Beneficia ecclesiastica per Novitios obtenta non pro Probationis, sed pro Professionis tempore deprehendi vacasse.

XIX. Propriis bonis ac Juribus jure pristino Novitiis licuit quocumque Probationis tempore renuntiari: at novissimo S. C. Tridentini renuntiandi minime sunt compotes, nisi intra duos menses Professioni proximos; idque de licentia Ordinarii.

XX. Renuntiatio facta Regulis Tridentini conformis, corruere intelligitur, Novitio ante Professionem moriente.

XXI. Bonorum renuntiationes factae à Novitio ante Religionis ingressum, non subsunt Concilii nullitati, et si fierent Religionis intuitu.

XXII. Idem esto judicium de bonorum renuntiationibus per Novitios factis in Monasterium ingressos; immo & tonsuratos, ante tamen proprii Abitus assumptionem.

XXIII. Irritam omnino judico Professionem, cuius Novitius vi, aut metu gravi in constantem virum cadente, incutiatur.

XXIV. Si vitium nullitatis Professionem serpat, quinquenio gaudebit Religiosus, ut illam valeat

reclamare.

XXV. Religiosus ad Episcopatum promotus Professionis vinculo haud desinit esse obstrictus.

XXVI. Nulli Religiosorum licet de Religione cuius Regulam profitetur ad aliam, absente legali causa, transire.

XXVII. Si Abbas unius Monasterii ad strictiorem Religionem transierit, non ante novi Praelati celebrabitur electio, quam pristini secuta Professione.

XXVIII. Religiosus, qui Crimine labefactus in corrigibilis intolerabilisque sit Religioni, valet ex ea ejici.

XXIX. At post modum rescipiscens, sat pleneque emendatus, si postulet ad Religionis Claustra, suorumque Fratrum admitti consortium, obtinere debet.

XXX. Quinimmo talis Religiosus in conscientia corrigi tenetur, & proprio mundatus scelere ad Religionem, cuius Professionem emissit, admitti demise flagitare.

XXXI. Regulares pro suorum cenobitarum confessionibus audiendis, non indigent Episcopi approbatione.

XXXII. Inferiores Praelati Regulares nequeunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem, quamvis suum subditum.

XXXIII. Regulares non indigent approbatione Episcopi ut aliorum Regularium Confessiones excipiant.

XXXIV. Non licet Regularibus audire secularium

rium

rium confessiones, nisi accedat Episcopi adprobatio, & Suorum superiorum licentia, & adprobatio: num vero valide, prorsus incertum.

XXXV. Potest Episcopus licentiam, & adprobationem Regularibus denegare, & concessam revocate, non tamen sine juxta causa; & injuste etiam vel denegata, vel revocata, invalide Regulares absolverent.

XXXVI. Praelatus, qui ordinariam habet jurisdictionem dum alteri delegatam confert potestatem, libere valet certis limitibus circumscribere. At non omnes limitationes ab Episcopis positae Regularibus, ad confessiones audiendas adprobatis, si non servantur, invalidam reddunt absolutionem.

XXXVII. Jurisdictio concessa per adprobationem ab Episcopis ad Confessiones audiendas non cessat morte, vel amotione Episcopi. Nec Vicarius Capituli, sede Vacante, concessam Regularibus jurisdictionem revocare potest, nec ad noxum Examen cogere. Carentia Confessarii propriae Religionis non est legitima causa celebrandi non praemissa Confessione.

XXXVIII. Omnibus cuuscunque ordinis Religionis concessum est, ut deficiente copia Confessarii propriae Religionis, si confessione indigeant, confiteri possint cuilibet alio Confessario, ab ordinario, seu Regulari Superiore adprobato, & obtinere absolutionem etiam a casibus, & censuris in suis constitutionibus, regulis, & statutis reservatis, cum onere tamen, ut statim ac possint, suo Superiori se sistant, & novam obtineant ab

solutionem, non à censuris solum, sed & à reser-
vatis criminibus.

Possunt Praelo dari.

Dr. Rivas. V. G.

Vt. Fr. Jacobus Ripoll.

Studiorum Regens.

Vt. D. Josephus Emmanuel Balaguer

Cen. Reg.

Dr. Richard V. G.

Dr. Richard V. G.

Dr. Richard V. G.

Dr. Richard V. G.

Dr. Richard V. G.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.